

Sygn. akt VIII C 4430/12

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 05 stycznia 2016 r.

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi Wydział VIII Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SR Katarzyna Nowicka-Michalak

Protokolant: sekr. sąd. Kamila Zientalak

po rozpoznaniu w dniu 22 grudnia 2015 r. w Łodzi

sprawy z powództwa A. M.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w L.

o zapłatę

1. zasądza od (...) Spółki Akcyjnej w L. na rzecz A. M. kwotę 21.216,00 zł (dwadzieścia jeden tysięcy dwieście szesnaście złotych) z ustawowymi odsetkami od kwoty 10.100,00 zł (dziesięć tysięcy sto złotych) od dnia 09 stycznia 2013 r. do dnia 22 grudnia 2015 r. i od kwoty 21.216,00 zł (dwadzieścia jeden tysięcy dwieście szesnaście złotych) od dnia 23 grudnia 2015 r. do dnia zapłaty oraz kwotę 2.400,00 zł (dwa tysiące czterysta złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu;
2. oddala powództwo w pozostałej części;
3. nakazuje pobrać od (...) Spółki Akcyjnej w L. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi – Widzewa w Łodzi kwotę 3.655,47 zł (trzy tysiące sześćset pięćdziesiąt pięć złotych i czterdzieści siedem złotych) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

Sygn. akt VIII C 4430/12

UZASADNIENIE

A. M. w pozwie z dnia 13 grudnia 2012 r. skierowanym przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w L. wniosła o zasądzenie od pozwanego kwoty 10.100 zł z tytułu zadośćuczynienia za krzywdę i odszkodowanie z ustawowymi odsetkami od dnia 16 maja 2012 r. do dnia zapłaty i o zasądzenie od pozwanego na swoją rzecz kosztów procesu. W uzasadnieniu pozwu powódka wskazała, że w dniu 08 lutego 2012 r. uległa wypadkowi – poślizgnęła się śliskiej powierzchni, nieprawidłowo oznakowanym i zbyt krótkim stopniem w poczekalni Zakładu (...) Spółka Akcyjna. Na skutek upadku powódka doznała złamania główki kości promiennej prawej. W dniu 16 kwietnia 2012 r. powódka zgłosiła pozwanemu szkodę, pozwany przekazał zgłoszenie szkody swojemu ubezpieczycielowi, który odmówił wypłaty odszkodowania i zadośćuczynienia z uwagi na brak przesłanek z art. 415 k.c.

W odpowiedzi na pozew (...) Spółka Akcyjna w L. nie uznała powództwa, wniosła o jego oddalenie i zasądzenie kosztów procesu. Pozwany podniósł, że powódka nie wykazała, aby po stronie pozwanego doszło do działania albo zaniechania, które doprowadziło do szkody u powódki, nadto, poza zasadą odpowiedzialności, również wysokość szkody nie została przez powódkę udowodniona. Jednocześnie pozwany wniosł o zawiadomienie o toczącym się procesie i wezwanie do udziału w sprawie (...) Spółkę Akcyjną w W..

W piśmie z dnia 22 grudnia 2015 r. doręczonym stronie pozwanej tegoż dnia, powódka rozszerzyła żądanie pozwu w ten sposób, że wniosła o zasądzenie kwoty 21.216 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 24 maja 2012 r., w tym kwoty 20.000 zł zadośćuczynienia oraz kwoty 1.216 zł odszkodowania w postaci kosztów pomocy osób trzecich.

Pozwane (...) Spółka Akcyjna w L. nie uznała powództwa w części rozszerzonej, wniosła o jego oddalenie i zasądzenie kosztów procesu.

Zarządzeniem z dnia 16 maja 2013 r. zawiadomiono o toczącym się postępowaniu i wezwano do udziału w sprawie (...) Spółkę Akcyjną w W., ubezpieczyciel nie przystąpił do sprawy w charakterze interwenienta ubocznego.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W lutym 2012 r. powódka A. M. przebywała w L. korzystając z leczenia sanatoryjnego. W dniu 08 lutego 2012 r. powódka korzystała z basenu w Zakładzie (...). Po zakończeniu zabiegów powódka zgodnie z zaleceniem odpoczęła w poczekalni, a następnie wyszła z poczekalni do przedsionka. Przedsionek był wąski, słabo oświetlony, zaśmiecony. Przedsionek nie był ogrzewany. Z poczekalni do przedsionka prowadziły schody składające się z dwóch stopni, jednego wąskiego i jednego szerokiego. Schody nie miały poręczy, przed schodami nie było tabliczki ostrzegającej o schodach. Schody były śliskie, w przedsionku wszędzie było mokro, był naniesiony śnieg. Przed wejściem do przedsionka nie było wycieraczki. Wycieraczka znajdowała się przed schodami. Powódka poślizgnęła się na pierwszym, wąskim stopniu, jej noga ześlizgnęła się ze stopnia, powódka upadła.

(zeznania powódki k.94 w zw. z k. 407v, zeznania świadka J. S. (1) –k.94, zeznania świadka J. S. (2) –k.96, opinia biegłego sądowego z zakresu budownictwa M. B. –k.232-238)

W chwili zdarzenia w pobliżu powódki byli kuracjusze J. S. (1) i J. S. (2), pomogli podnieść się powódce. Powódka w chwili zdarzenia miała wygodne buty na płaskim obcasie.

(zeznania powódki k.94 w zw. z k. 407v, zeznania świadka J. S. (1) –k.94, zeznania świadka J. S. (2) –k.96)

Po wypadku powódki na drzwiach do przedsionka pojawiła się tabliczka z trójkątem ostrzegawczym o możliwości poślizgnięcia się.

(zeznania powódki k.94 w zw. z k. 407v, zeznania świadka J. S. (1) –k.94, zeznania świadka J. S. (2) –k.96)

W czasie, gdy doszło do wypadku powódki, utrzymaniem schodów w czystości zajmowały się pracownice zabiegowe m.in. D. U., obecnie zajmują się tym sprzątaczką. Obecnie schody są oznakowane i jest tabliczka ostrzegająca przed możliwością poślizgnięcia się.

(zeznania świadka A. S. –k.162, zeznania świadka A. F. –k.163, zeznania świadka D. U. –k.164)

Schody na których upadła powódka składają się z dwóch stopni, pierwszy stopień jest wąski, jego szerokość jest za mała o co najmniej 4,5 cm - biorąc pod uwagę aktualnie obowiązujące normy w budownictwie, jednak budynek sanatoryjny powstał jeszcze w czasach przedwojennych. Niewłaściwe z punktu widzenia bezpieczeństwa użytkownika było położenie wycieraczki przed wejściem na schody. Wycieraczka posiada grubość 1,5 cm, co powoduje zwiększenie różnicy w wysokości użytkowej pomiędzy stopniami do 2,5 cm, a wysokości stopni powinny być równe. Krawędzie schodów były kontrastowo oznakowane, jednak w sytuacji zgaszonego światła oznaczenie mogło być niewidoczne. Nawierzchnia schodów była szorstka w warunkach normalnej eksploatacji, jednak mogła być śliska w okresie zimowym, w przypadku opadów śniegu i braku bieżącego utrzymywania schodów w należyłym stanie użytkowym.

(opinia biegłego sądowego z zakresu budownictwa M. B. –k.232-23, k.272-275)

Na skutek wypadku z dnia 08 lutego 2012 r. powódka doznała złamania głowy kości promieniowej prawej bez istotnego przemieszczenia. Powódka miała założony opatrunek gipsowy – szynę ramiennie dłoniową do dnia 04 marca 2012 r.

Początkowo powódka nie została skierowana do (...), przez kilka miesięcy wykonywała we własnym zakresie zleczone ćwiczenia usprawniające prawego stawu łokciowego. Później ze względu na dolegliwości bólowe oraz ograniczenie ruchomości stawu, sama zgłosiła się do (...), gdzie przeszła serię 10 zabiegów rehabilitacyjnych. Następnie korzystała z zabiegów rehabilitacyjnych w Poradni w B.. Zakres cierpień fizycznych i psychicznych powódki był średniego stopnia. Z punktu widzenia ortopedycznego powódka doznała 8% trwałego uszczerbku na zdrowiu.

(dokumentacja medyczna k.-59-65. 72-74, informacja o przebytej rehabilitacji medycznej –k.68-70, opinia biegłego sądowego ortopedy D. S. –k.320-328, k.342-345, zeznania powódki k.94 w zw. z k. 407v)

Z punktu widzenia rehabilitacji medycznej, powódka doznała 8% uszczerbku trwałego na zdrowiu Powódka potrzebowała pomocy osób trzecich w czynnościach higienicznych i wszystkich codziennych w wymiarze 3 godziny dziennie do 19 marca 2012 r. a następnie w wymiarze 2 godziny tygodniowo. Od sierpnia 2012 r. powódka nie wznagała już pomocy osób trzecich w czynnościach codziennych.

(opinia biegłego sądowego rehabilitanta medycznego G. B. –k.309-312)

Aktualnie pomimo zastosowania po zdjęciu unieruchomienia gipsowego leczenia usprawniającego stawu łokciowego prawego, powódka ma do chwili obecnej pogrubienie zarysów prawego stawu łokciowego oraz dolegliwości bólowe głównie powysiłkowe i przy zmianach pogody oraz przy skrajnych ruchach z ograniczeniem zakresu skrajnych ruchów w stawie. Ma także ograniczenie sprawności prawej ręki zwłaszcza przy chwytaniu ciężkich przedmiotów z powodu osłabienia siły chwytu ręki.

(opinia biegłego sądowego ortopedy D. S. –k.320-328)

Nieprzestrzeżenie 30 minutowego odpoczynku pacjenta po kąpieli radonowo-siarczkowej może spowodować chwilowe obniżenie sprawności organizmu.

(opinia biegłego sądowego balneologa K. K. –k.367-369, 384-385)

Towarzystwo (...) Spółka Akcyjna w W. pismem z dnia 24 września 2012 r. odmówiło przyjęcia odpowiedzialności za zdarzenie z dnia 08 lutego 2012 r.

(pismo –k.8)

W dniu 18 kwietnia 2012 r. do (...) Spółki Akcyjnej w L. wpłynęło zgłoszenie A. M. o szkodzie z dnia 08 lutego 2012 r.

(zgłoszenie szkody –k. 48)

W dacie szkody pozwany był ubezpieczony od odpowiedzialności cywilnej w (...) Spółce Akcyjnej w W. w ramach polisy o numerze (...).

(polisa –k.76, okoliczność przyznana)

(...) Spółka Akcyjna w L. przekazała (...) Spółce Akcyjnej w W. zawiadomienie o szkodzie, zawiadomienie zostało doręczone ubezpieczycielowi w dniu 27 kwietnia 2012 r.

(pismo z dnia 27 kwietnia 2012 r. –k.48)

Stawka pełnej odpłatności jednej roboczogodziny za usługi opiekuńcze na terenie Ł. w dni powszednie od lipca 2009 r. do 30 czerwca 2013 r. wynosiła kwotę 9,50 zł/h, zaś stawka za soboty, niedziele i święta wynosiła 200% stawki w dni robocze.

(informacja z (...))k.402)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie powołanych dowodów, oceniając je jako wiarygodne. Opinie biegłych stanowiły pełnowartościowe źródło informacji specjalnych. Biegli udzielili wyczerpujących odpowiedzi na pytania Sądu zawarte w tezie dowodowej. Opinie są logiczne i spójne, a wyciągnięte wnioski nie są w ocenie Sądu dowolne. Bardziej szczegółowa ocena dowodów zostanie dokonana w dalszej części uzasadnienia.

Sąd oddalił wniosek strony pozwanej o dopuszczenie dowodu z uzupełniającej opinii biegłego sądowego z zakresu budownictwa celem wyjaśnienia czy rozporządzenie Ministra Infrastruktury z dnia 12 kwietnia 2002 r. w sprawie warunków technicznych jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie, bowiem ustalenia te wymagały specjalistycznej wiedzy biegłego sądowego, a tego rodzaju ustalenia w przedmiocie prawa należą do Sądu.

Sąd Rejonowy zważył co następuje:

Podstawę prawną odpowiedzialności pozwanego stanowi art. 415 k.c. w zw. z art. 822 k.c. W myśl przepisu art. 822 § 1 k.c., przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Ubezpieczyciel odpowiada zatem w granicach odpowiedzialności sprawcy szkody. W niniejszej sprawie podstawę tej odpowiedzialności stanowi norma art. 415 k.c. zgodnie z którą - kto z winy swej wyrządził drugiemu szkodę, obowiązany jest do jej naprawienia.

Przesłankami odpowiedzialności na gruncie tego przepisu są; fakt spowodowania szkody przez sprawcę, wystąpienie zdarzenia powodującego szkodę w postaci działania albo zaniechania, związek przyczynowy pomiędzy działaniem bądź zaniechaniem a skutkiem w postaci szkody, zaś działanie sprawcy musi być zawinione.

O winie sprawcy szkody możemy mówić wówczas, gdy jego zachowanie w kontekście całokształtu porządku prawnego ma charakter obiektywnie bezprawny oraz, gdy można mu postawić zarzut, iż mając świadomość szkodliwego skutku swego zachowania i przewidując jego wystąpienie, celowo zmierzał on do osiągnięcia owego skutku (wina umyślna) lub nie dołożył należytej staranności, aby skutkom owego zachowania zapobiec (wina nieumyślna - niedbalstwo). Przypisanie danej osobie winy jest przy tym uwarunkowane tym, czy mogła ona w sposób należyty postrzegać swe zachowanie i pokierować nim, a więc zależy od poczytalności danej osoby.

Zobowiązany za szkodę ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działaniami lub zaniechania, z którego szkoda wynikła (art. 361 § 1 k.c.). Pomiedzy stanem rzeczy określonym jako przyczyna, a stanem rzeczy uznawanym za szkodę musi istnieć obiektywny związek wyrażający się w tym, iż przyczyna jest warunkiem sine qua non wystąpienia szkody.

Naprawienie szkody obejmuje, zgodnie z art. 361 § 2 k.c., co do zasady, straty które poszkodowany poniósł (damnum emergens) oraz korzyści, które poszkodowany mógłby osiągnąć, gdyby nie wyrządzono mu szkody (lucrum cessans).

Łączne wystąpienie powyższych przesłanek jest niezbędne dla istnienia odpowiedzialności za daną szkodę na zasadzie winy. W świetle ogólnej zasady ciężaru dowodu, udowodnienie owych przesłanek spoczywało w niniejszej sprawie na powódce.

W przedmiotowej sprawie bezsporne było, że pozwany zawarł umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej. W ramach ubezpieczenia, (...) SA udziela ochrony ubezpieczeniowej pozwanemu w okresie trwania umowy, gdy w związku z określoną w umowie działalnością lub posiadaniem mieniem, Ubezpieczony w następstwie czynu niedozwolonego zobowiązany jest do naprawienia szkody wyrządzonej osobie trzeciej.

Sporne w niniejszej sprawie było czy po stronie pozwanego doszło do takiego zawinionego działania, które spowodowało po stronie powódki szkodę. W ocenie Sądu powódka doznała szkody na skutek nienależytego stanu schodów w przedsiionku obiektu uzdrowiskowego należącego do pozwanego. Z zebranego w sprawie materiału dowodowego wynika, że schody, na których poślizgnęła się powódka, były mokre i śliskie na skutek znajdującej się na nich wody ze stopionego śniegu. Przedsiionek nie był ogrzewany, w okresie zimowym osoby wchodzące do

przedsionka, pozostawiały w nim śnieg. Krawędzie schodów były wprawdzie kontrastowo oznakowane, jednak w sytuacji zgaszonego światła oznaczenie mogło być niewidoczne. Z opinii biegłego sądowego z zakresu budownictwa wynika, że nawierzchnia schodów była szorstka w warunkach normalnej eksploatacji, jednak mogła być śliska w okresie zimowym, w przypadku opadów śniegu i braku bieżącego utrzymywania schodów w należyłym stanie użytkowym.

Z zeznań przesłuchanych w sprawie świadków – małżonków S. wynika, że tabliczka ostrzegająca przed śliską nawierzchnią pojawiła się dopiero po wypadku powódki. Świadcowie ci są świadkami wiarygodnymi, są osobami obcymi wobec powódki, przypadkowymi świadkami zdarzenia, którzy nie mieli powodów, aby zeznawać nieprawdę. Dodatkowo utrudnieniem – zgodnie z opinią biegłego sądowego – mogła być wycieraczka znajdująca się przy stopniach.

Odnosząc się do zeznań świadków strony pozwanej – pracowników pozwanego, stwierdzić należy, że zeznania te nie mogą być traktowane jako zeznania w pełni bezstronne. Świadcowie ci są służbowo zależni od pozwanego, w szczególności D. U., do której obowiązków należało utrzymywanie schodów w czystości czy A. S. – dyrektor administracyjny nadzorujący pracę. Świadcowie strony powodowej twierdzili, że schody były suche, na bieżąco utrzymywane w czystości, jednak na załączonych do akt zdjęciach widać mokre schody. Wprawdzie nie zostało wykazane przez powódkę, że zdjęcia te zrobiono bezpośrednio po wypadku, ale stan schodów wskazuje na to, że nie były jednak na bieżąco utrzymywane w czystości.

Rozważając kwestię oznaczenia stopni, przyjęć należy za biegłym, że stopnie były oznaczone, ale oznaczenie w ciemnym przedsionku było słabo widoczne. Z zeznań powódki oraz świadków małżonków S. wynika natomiast, że tabliczka ostrzegawcza przed poślizgiem pojawiła się po wypadku powódki. Wprawdzie świadkowie strony pozwanej temu zaprzeczają, ale ich zeznania są wewnętrznie sprzeczne. Z jednej strony świadkowie ci twierdzą, że schody nie były śliskie, były tępe, utrzymywane w czystości, a skoro tak to umieszczenie tabliczki ostrzegającej o śliskiej nawierzchni nie byłoby potrzebne. Skoro jednak tabliczka znajdowała się przy wejściu na schody, to mogłoby to potwierdzać zeznania powódki, że również inne osoby ślizgały się na stopniach.

Nie zostało wykazane przez pozwanego, aby powódka przyczyniła się do powstania szkody przez zaniechanie odpoczynku po kąpiel. Wprawdzie z opinii biegłego sądowego balneologa wynika, że brak odpoczynku mógłby przyczynić się do zasląbnienia, to jednak brak jest dowodów na to, aby powódka nie zastosowała się do zaleceń i nie odpoczęła po kąpiel.

Z powyższych przyczyn, stwierdzając, iż powódka zdołała udowodnić wszystkie przesłanki odpowiedzialności deliktowej strony pozwanej, Sąd uznał roszczenie powódki za usprawiedliwione co do zasady.

W myśl przepisu art. 445 § 1 k.c. w związku z art. 444 § 1 zd. 1 k.c. w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia Sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę. Zgodnie z utrwalonym w orzecznictwie rozumieniem pojęcia "odpowiednia" suma należy rozumieć przez nią kwotę pieniężną, której wysokość utrzymana jest w rozsądnych granicach odpowiadających aktualnym warunkom i przeciętnej stopie życiowej społeczeństwa oraz dostosowaną do okoliczności konkretnego wypadku. Należy także zgodzić się ze stanowiskiem Sądu Najwyższego wyrażonym w wyroku z dnia 5 grudnia 2006r. o sygnaturze akt II PK 102/06, (opublikowanym OSNP 2008/1-2/11), że wysokość zadośćuczynienia uzależniona jest od nasilenia cierpień, długotrwałości choroby, rozmiaru kalectwa oraz trwałości następstw zdarzenia, przy uwzględnieniu również okoliczności dotyczących życia osobistego poszkodowanego. Należy mieć również na uwadze, iż zadośćuczynienie za doznaną krzywdę, które spełnia rolę kompensacyjną w zakresie cierpień fizycznych i psychicznych, powinno mieć wysokość odczuwalną dla poszkodowanego i przynosić mu równowagę emocjonalną, naruszoną przez doznane cierpienia psychiczne (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 14 lutego 2008 r. II CSK 536/07 Lex nr 461725).

Na gruncie niniejszej sprawy przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia powódki uwzględniono wysokość trwałego uszczerbku na zdrowiu powódki, który łącznie wyniósł 16%, cierpienia fizyczne i psychiczne w stopniu średnim, brak możliwości samodzielnego wykonywania podstawowych czynności życia codziennego przez dwa miesiące po

wypadku, a następnie w nieco mniejszym zakresie przez kolejne cztery miesiące. Z drugiej strony wzięto pod uwagę stres związany z uczestnictwem powódki w wypadku. Nadto wzięto pod uwagę okoliczność, iż powódka ma do chwili obecnej pogrubienie zarysów prawego stawu łokciowego oraz dolegliwości bólowe głównie powysiłkowe i przy zmianach pogody oraz przy skrajnych ruchach z ograniczeniem zakresu skrajnych ruchów w stawie. Ma także ograniczenie sprawności prawej ręki zwłaszcza przy chwytaniu ciężkich przedmiotów z powodu osłabienia siły chwytu ręki.

W ocenie Sądu zadośćuczynienie w kwocie 20.000 zł będzie w pełni uzasadnione i adekwatne do poniesionej przez powódki krzywdy, zatem zasądzone na jej rzecz z tego tytułu kwotę 20.000 złotych.

Mając na względzie obowiązującą w kodeksie cywilnym zasadę pełnego odszkodowania szkody majątkowej, doznana przez poszkodowanego szkoda powinna być wyrównana w całości. Podstawy ku temu daje art. 444 § 1 k.c., który stanowi, że w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wyniki z tego powodu koszty rozumiane szeroko, obejmujące tym samym zarówno nabycie środków farmaceutycznych jak i wydatków poniesionych na opiekę. Pod pojęciem zwiększenia się potrzeb należy rozumieć powtarzające się regularnie wydatki na przykład na stałe zabiegi, rehabilitację, czy zakup środków farmaceutycznych. Należy również mieć na względzie, że celem przyznania renty uzupełniającej, przewidzianej w art. 444 § 2 k.c., jest doprowadzenie do zrównania sytuacji finansowej poszkodowanego z sytuacją hipotetyczną, w jakiej znajdowałby się, gdyby nie uszczerbek na zdrowiu (wyrok Sądu Najwyższego z 14 listopada 1997r., II UKN 319/97). Prawo poszkodowanego do żądania kwoty z tytułu zwiększonych potrzeb, polegających na konieczności korzystania z opieki osoby trzeciej nie jest uzależnione od wykazania, iż poszkodowany efektywnie wydał tę kwotę na koszty opieki, co przesądził Sąd Najwyższy w wyroku z 11 marca 1976r. o sygnaturze akt IV CR 50/76.

W rozpoznawanej sprawie powódka powinna korzystać z pomocy osób trzecich początkowo do czasu zdjęcia gipsu – przez 23 dni przez 3 godziny dziennie (69 godzin), a następnie przez dalsze cztery miesiące 2 godziny tygodniowo (38 godzin). Daje to łącznie 107 godzin – łącznie kwotę 1.216 zł.

O odsetkach ustawowych orzeczono na podstawie przepisu art. 481 § 1 i 2 k.c., zgodnie z którym jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Powódka domagała się zasądzenia odsetek ustawowych od całej należności dochodzonej pozwem od dnia 16 maja 2012 r., uzasadniając żądanie przepisem art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych (...) Dz. U. Nr 124, poz. 1152 ze zm.). W ocenie Sądu powołany przepis nie może być w rozpoznawanej sprawie zastosowany, bowiem odnosi się on do zakładu ubezpieczeń rozpatrującego zgłoszoną szkodę w postępowaniu likwidacyjnym. Tymczasem powódka zgłosiła szkodę pozwanemu (...), a następnie pozew skierowała również przeciwko pozwanemu (...), a nie zakładowi ubezpieczeń. W zgłoszeniu szkody skierowanym przedsądowo do pozwanego, powódka zażądała wypłaty zadośćuczynienia i odszkodowania za szkodę z dnia 08 lutego 2012 r., jednak nie określiła w zgłoszeniu terminu płatności. W tej sytuacji Sąd uznał, iż odsetki za opóźnienie w zapłacie mogą rozpocząć swój bieg dopiero od dnia następnego po dręczeniu pozwanemu odpisu pozwu, to jest od dnia 09 stycznia 2013 r. W związku z rozszerzeniem żądania pozwu Sąd orzekł o odsetkach od należności dochodzonej pierwotnie od dnia 09 stycznia 2013 r. do dnia 22 grudnia 2015 r., to jest do dnia rozszerzenia powództwa, natomiast od ostatecznie dochodzonej kwoty po rozszerzeniu żądania, od dnia 23 grudnia 2015 r. do dnia zapłaty. W pozostałej części oddalono powództwo jako niezasadne.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 100 k.p.c., zasądając od pozwanego na rzecz powódki całość poniesionych przez nią kosztów, bowiem powód uległ tylko nieznacznie i to w zakresie należności ubocznej. Na zasądzone koszty procesu złożyło się wynagrodzenie pełnomocnika w wysokości 2.400 zł w stawce podstawowej.

Na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. Nr 167, poz. 1398 ze zm.) nakazano pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi koszty sądowe w wysokości 3.655,47 zł, od poniesienia których powódka została zwolniona. Na sumę tę złożyły

się: kwota 505 zł j opłaty sadowej od pozwu, 556 zł opłata sądowa od rozszerzonej części pozwu, kwota 247,79 zł zwrot kosztów podróży trzech świadków i pozostała kwota stanowiąca wydatki na przeprowadzenie dowodów z opinii biegłych sądowych.